

Søndagen den 31te Januar, Mandagen den 1ste og Tirsdagen den 2den Februar indtil henimod Kl. 7 om Aftenen den sidstnævnte Dag har forladt Huset, derunder indbefattet Haven og det Stykke Jord, der tilhører Blauenfeldt, og som, saavidt jeg veed, støder ud til Chausseen, samt at der i den Tid ikke har været nogen Fremmed i deres Huus, navnlig ikke nogen Militær, enten dansk eller fjendtlig. Søndag Eftermiddag vare Blauenfeldt og Kone vel i Besøg hos en Præst noget fra deres Hjem, men der er slet ikke foregaaet Noget, som kunde have Indflydelse paa Arrestationen. Man var i Blauenfeldts Huus aldeles uvidende om, hvorledes det forholdt sig med de fjendtlige Tropper; man havde vel hørt Ra-nontorden, men først Tirsdag Eftermiddag blev Opmærksomheden stærkt henvendt derpaa. Der var allerede tidligere givet Blauenfeldt det Raad, at han skulde fjerne sig, men han var bestemt paa at blive i sit Embede, og det Æneste, han foretog sig, var, at han den 1ste Februar, altsaa om Mandagen, lod Gensdarmene gaae Nord paa, fordi han frygtede for, at deres Tilstedeværelse, saafremt Fjenden kom, vilde kunne medføre Konflikter. Han selv blev altsaa rolig hjemme, men omtrent Kl. 6 om Tirsdagen, altsaa den 3die af de Dage, jeg har nævnt, og den, der forsaavidt spiller Hovedrollen, henvendte Kromanden i Flekkeby sig til Justitsraad Blauenfeldt, og yttrede til ham, at han vilde være i Fare, hvis han ikke fjerne sig. Dette bestemte ham til at tage bort, og han foresatte sig at gjøre det Kl. 11 om Aftenen, men hans Kone har erklæret, at hun alt Kl. 6¹/₂ har sagt til ham, at hun fandt det raadeligt, at han søgte Beskyttelse hos de fjendtlige Autoriteter. Han bestemte sig da hertil, og han begav sig paa Veien ledsaget af sin Søn med en Hgte, da det var meget mørkt; men 100 Skridt fra Huset traf han paa den første sjenblige Post, der ikke vilde lade ham passere, og han tilligemed Sønnen vendte derfor tilbage til deres Hjem. Omtrent Kl. 9 indfaandt der sig nogle enkelte, jeg troer 3, fjendtlige Soldater, der synes at have opført sig meget uordentligt og brutalt, og noget efter kom der en større Afdeling tilhest, som foretog det omhand- lede Skridt mod Blauenfeldt, idet de fløbte

ham med sig; og, ifølge hvad der er meddeelt i Forhøret, er dette foregaaet paa en saadan Maade, at Konen kun til Nød og Neppe var istand til at kaste en Kappe om ham og give ham en Hat paa Hovedet. Han blev derefter ført til den omtrent 100 Alen derfra beliggende Feltvagt, hvor han maatte tilbringe Natten. Den følgende Dag, altsaa den 3die, om Morgenen tidligt indfaandt der sig hos Blauenfeldts Hustru en Bondkone, som gjorde hende opmærksom paa, at Manden trængte til Klæder, og der blev da sørget for, at saadanne bleve ham tilstillede; det var Sønnen, der bragte dem; han saae vel Faderen, men kom ikke til at tale med ham, og paa Tilbageveien er han efter Moderens Forklaring bleven overfaldet af 7 eller 8 Personer. Han er bleven behandlet paa en særdeles haanende og brutal Maade, af hvilken det synes at fremgaae, hvad ogsaa den ærede Forespørger har bemærket, at de Personer, der have givet sig af med dette Overfald, tilbeels paa Grund af en tidligere Uvillie og et særdeles hadefuldt Forhold til Blauenfeldt have sølt sig opfordrede til paa denne Maade at give deres Harme Luft. Der er af Fru Blauenfeldt i Forhøret givet forskjellige Oplysninger om disse Personer, og derefter synes det, at det ikke saameget har været Folk fra Blauenfeldts Jurisdiktion som suarere Personer andetstedsfra, der paa denne Maade have villet hævne sig, og vist er det, at der er foregaaet Skandaler af en forunderlig Natur. Hertil vil jeg henregne, at disse 7 à 8 Personer hentede Arrestforvareren fra en ¹/₂ Tjerdingvei derfra værende Arrest, som de lode agere Herredsfoged, idet han gjorde Bemærkninger i Retsprotokollen og foretog flere saadanne Skridt; men dette har kun Betydning, forsaavidt det vidner om den i høi Grad ophidsede og brutale Maade, hvorpaa man i alle Henseender er gaaet frem. — Onsdagen den 3die Februar blev altsaa Sønnen ført bort fra Hjemmet til Hovedkvarteret, hvor han blev underkastet Forhør, og jeg skal ikke tilbageholde den Bemærkning, at Fru Blauenfeldt har yttret, at Sønnen ved sin Hjemkomst havde sagt til hende, at han var bleven afhørt af en preussisk Oberstlieutenant, og at denne gav den Lieutenant, som havde kommanderet Afdelingen,